Anul al 68-lea

4 PAGINI 4 LEI

P

Nr. 216 Sâmbătă 15 Septembrie 1951

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării Ad-ţiei Poştelor şi Telecomunicaţiilor No. 20.064/939

ABONAMENTE CAPITALA
Lei 100 pe lună
Lei 300 „ 3 luni
Lei 600 „ 6 „
Lei 1200 pe 12 luni
Plata prin Centrul de Difuzare a Presei
Str. Const. Mille 14
Tel. 5.28.90.

UNIVERSUL

ABONAMENTE PROVINCIA
Lei 100 pe lună
Lei 300 „ 3 luni
Lei 600 „ 6 „
Lei 1200 pe 12 luni
Plata prin Centrul de Difuzare a Presei din capitalele raioanelor

Apare sub conducerea unui comitet

CELE DIN URMA ŞTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU No. 23-25

CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10.

Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

SĂRBĂTOAREA DESCHIDERII CURSURILOR

Ieri la amiază, în curtea şcolii pedagogice din str. Ştirbei Vodă, puteai vedea o sumedenie de tineri. Era doar ajunul începerii cursurilor şcolare.

Printre atâta tineret îţi atrăgea însă atenţia un om mai în vârstă: Ion T. Ogica, ţăran muncitor de prin părţile Teleormanului. Se sfătuia cu cine apuca, citea rând cu rând anunţurile lipite pe uşi şi în general se frământa în aşa chip încât ai fi zis că a doua zi începea şi el şcoala. Intrebându-l cu ce treburi a venit pe la Bucureşti a răspuns simplu, parcă spre întărirea presupunerilor noastre: „Păi nu ştiţi că mâine noi începem şcoala?"

Ne-a lămurit mai apoi ce înţelegea el prin „noi". Din cei 6 copii ai ţăranului muncitor din comuna Pietroşani, 2 sunt mici de tot iar ceilalţi 4 umblă prin şcoli. Printre ei este şi Elena, elevă în anul II la şcoala unde ne aflam.

Intr'adevăr, într'o casă de oameni, ce au fost nevoiaşi, casă în care azi 4 copii au posibilitatea să înceapă un nou an şcolar, părinţii încearcă o asemenea bucurie că pe bună dreptate socot sărbătoarea deschiderii cursurilor ca propria lor sărbătoare.

Mii şi mii de copii, fii ai poporului nostru muncitor, păşesc fără sfială, în această dimineaţă în şcolile deschise pentru ei.

Dintre ei mulţi sunt ca şi feciorii lui Ogica, pentru mulţi anul şcolar nu ar fi început niciodată. I-ar fi găsit oftând la gândul că „la oraş" au plecat cu cărţi şi caete învelite în hârtie albastră doar fiii primarului, ai şefului postului de jandarmi şi ai câtorva alţi „harnici" gospodari, proprietari de cârciumă.

15 Septembrie 1951, data deschiderii primului an şcolar din Cincinal, nu reeditează tablourile triste din care am evocat doar unul. Azi, pornesc spre şcoli cu ghiozdanele pline, toţi copiii dornici de carte, toate vlăstarele oamenilor muncii, fiii şi fiicele stăpânilor ţării.

Faptul că cetăţenii socotesc şcoala a lor, casa scumpă unde vor lua lumină speranţele Patriei, se poate dealtfel lesne dovedi.

Acţiunea de reparare, amenajare şi chiar construirea şcolilor în vederea începerii noului an şcolar a găsit mare sprijin din partea părinţilor elevilor şi din partea altor cetăţeni. Să vorbim numai despre comunele Prahova, Vâlcani, Crai Nou, şi Marginea din regiunea Timişoara, unde cetăţenii au transportat lemnele necesare şcolilor şi internatelor.

Aflând despre fapta lor patriotică, nu putem să nu ne amintim că acum câţiva ani, dacă nu puteai găsi părinţi dispuşi la asemenea acte, găseai în schimb directori de şcoli care obligau elevii să care lemne. Ce-i drept, nu pentru şcoli... ci pentru locuinţa respectivului director!

La şcolile elementare din alte comune (printre ele cele din Sebiş şi Hălungi-Arad) părinţii au colaborat cu conducerea şcolilor pentru a asigura mari cantităţi de conserve pentru iarnă. Am dat două fapte din sute şi sute asemănătoare.

Organele locale, în acelaş spirit de adâncă dragoste pentru şcoala poporului, au alocat sume însemnate pentru ca noul an şcolar să poată începe în bune condiţiuni.

Dar cadrele didactice cum au întâmpinat, cum se prezintă ele azi, la începutul anului şcolar, pe locul lor de muncă?

In inima fiecărui învăţător şi profesor cinstit este mai vie decât oricând flacăra adâncului ataşament faţă de minunata meserie aleasă.

Căci nu a trecut decât o lună dela publicarea Hotărîrii Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român şi a Consiliului de Miniştri legată de munca, de viaţa mult preţuitilor cărturari.

Hotărîrea a dat cadrelor didactice perspectiva viitorului, a arătat în faţa întregului popor că regimul de democraţie populară stimează şi iubeşte pe educatorii tinerelor generaţii.

Inceputul anului şcolar dă prilejul cadrelor didactice să dovedească că la ridicarea lor de către popor pe o nouă treaptă de cinstire ele sunt gata să răspundă la rândul lor prin ridicarea învăţământului elementar şi mediu la un nivel superior.

Dealtfel, Ministerul Invăţământului Public a luat o serie întreagă de măsuri menite să ajute la atingerea acestui ţel.

Să nu uităm că în vara încheiată şi-au perfecţionat, datorită unei acţiuni organizate, cunoştinţele ideologice, politice şi profesionale încă 22.000 de cadre didactice. Să nu uităm deasemeni că în anul şcolar 1951/952 vor fi condiţiuni mai bune de muncă datorită îmbunătăţirii activităţii unor sectoare extrem de importante ale învăţământului public. Programele pentru multe obiecte au fost revizuite. La limba română, limba rusă, matematici şi fizico-chimice, s'a făcut o nouă repartiţie de ore ce va permite o mai bună predare a acestor materii de bază. S'au editat noi manuale, s'a trecut la o mai bună difuzare a lor, s'au tipărit broşuri cu instrucţiuni pentru folosirea manualelor şi programelor, etc.

Avem deci toate motivele să fim optimişti, plini de încredere în roadele noului an şcolar.

Să-l începem deci printr'o îndoită urare la fel de caldă şi isvorîtă din toată dragostea cetăţenească a noastră a tuturor pentru ţară şi viitorul ei: Pe potecile neumblate încă de el, pe căile ştiinţei celei mai înaintate să se avânte cu tinerească voinţă iubitul nostru tineret. La sfârşitul anului început azi, el să fie mai luminat, mai pregătit pentru a face cinste întregului popor.

Iar din rândul cadrelor noastre didactice, din falanga educatorilor, să ne mândrim că la capătul anului vor fi ieşit la iveală numeroşi „învăţători emeriţi" şi „profesori emeriţi", nenumăraţi „învăţători fruntaşi" şi „profesori fruntaşi". Nu-i vom privi cu admiraţie numai noi, cei din Republica Populară Română. Ei vor fi dintre cei cu care se mândresc sute de milioane de oameni, vor fi fruntaşi ai luptei mondiale pentru pace!

Sasa Georgescu

Şi Morrison a recunoscut importanţa vitală pentru Anglia a importurilor britanice din răsăritul Europei

WASHINGTON, 14 (Agerpres). După ministrul de finanţe al Angliei, Gaitskell, ministrul de externe H. Morrison, a recunoscut la rândul său importanţa vitală pentru Anglia a importurilor britanice din ţările Europei de Răsărit.

După cum anunţă Agenţia FRANCE PRESSE, vorbind la clubul naţional al presei din Washington, Morrison a subliniat „necesitatea comerţului cu ţările comuniste, care furnizează Angliei o treime din importurile sale de lemn pentru construcţie".

Statele Unite cer Franţei să trimită noi întăriri in Indochina

Paris, 14 (Agerpres). — TASS transmite:

Referindu-se la tratativele dintre secretarul de stat al USA, Acheson, şi ministrul francez al afacerilor externe, Schuman, care au loc în prezent la Washington, ziarul „L'Humanité" publică o informaţie intitulată: „Statele-Unite cer Franţei să trimită noi întăriri în Indochina".

Tratativele dintre Acheson şi Schuman — scrie „L'Humanité" — au început, iar tratativele dintre generalul De Lattre de Tassigny (înaltul comisar francez din Indochina) şi autorităţile militare americane începe la 14 Septembrie, dar ştirile din sursă oficială confirmă de pe acum că Statele-Unite vor pune Franţei condiţii grele în legătură cu războiul din Indochina. Intăririle pe care americanii cer să fie trimise în Indochina până la sfârşitul anului, reprezintă aproximativ 40.000 soldaţi francezi.

Aceste ştiri nu necesită niciun comentar. Ele dovedesc în mod grăitor gradul de servilism al actualilor conducători ai ţării noastre care permit americanilor să dispună de viaţa a 40.000 tineri francezi şi care ar dori să-i arunce într'un război împotriva intereselor Franţei. Dar ordinele Statelor-Unite şi servilismul d-lor Robert Schuman şi René Mayer sunt contrarii voinţei francezilor care cer tot mai hotărît pace cu Vietnamul şi rechemarea din Indochina a corpului expediţionar francez.

Sosirea unui grup de muncitori coreeni care îşi vor petrece concediul de odihnă in ţara noastră

Joi seara, a sosit în Capitală un grup de 25 muncitori şi muncitoare din Coreea, care în urma invitaţiei Confederaţiei Generale a Muncii din R. P. R. îşi vor petrece concediul de odihnă în ţara noastră.

In Gara de Nord, oaspeţii coreeni au fost salutaţi de d. Stelian Moraru, membru în Biroul Executiv C. G. M., de activişti ai C. G. M. şi de un mare număr de oameni ai muncii din Capitală. Muncitorii coreeni au fost obiectul unei calde manifestaţii de simpatie, oamenii muncii veniţi să-i întâmpine şi publicul ce se afla pe peron primindu-i cu aplauze prelungite şi cu strigăte de „Trăiască eroicul popor coreean".

Luând cuvântul în numele Comitetului Executiv al C. G. M., d. Stelian Moraru a adus muncitorilor coreeni un salut frăţesc, subliniind că această vizită bucură pe muncitorii din R. P. R. Noi admirăm, a spus vorbitorul, lupta eroică a poporului coreean, împotriva cotropitorilor americani, care comit crime bestiale, distrugând oraşele şi satele voastre, omorând femei, copii, bătrâni fără apărare.

Cauza voastră este dreaptă şi suntem convinşi că ea va fi încununată de victorie, pentrucă alături de voi se află uriaşul front al păcii, în frunte cu glorioasa Uniune Sovietică, condusă de stegarul luptei pentru pace, tovarăşul Stalin.

A răspuns conducătoarea grupului de muncitori coreeni, Hen Ghen Sun care, mulţumind pentru primirea călduroasă, a arătat că oamenii muncii din Coreea i-au însărcinat să transmită un fierbinte salut oamenilor muncii din R. P. R. şi să le mulţumească pentru grija pe care au arătat-o poporului coreean în lupta sa pentru libertate şi pace. Invadatorii americani, a adăugat Hen Ghen Sun, supun poporul nostru la atrocităţile ne mai auzite până astăzi, crezând că vor putea să-l îngenuncheze şi să transforme ţara noastră într'o colonie a lor. Dar poporul coreean a ştiut şi va şti şi în viitor să apere independenţa şi onoarea patriei sale.

Conducătoarea grupului a încheiat cu cuvintele: „Trăiască prietenia de nesdruncinat între poporul român şi poporul coreean! Trăiască cel mai bun fiu al poporului român, tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej!

Trăiască stegarul păcii şi libertăţii popoarelor, marele Stalin!

Delegaţia coreeană a fost viu aclamată şi i s'au oferit buchete de flori. (Agerpres).

Semnarea Apelului pentru un Pact al Păcii in U.R.S.S.

Oamenii sovietici semnează cu entuziasm Apelul Consiliului Mondial al Păcii cu privire la încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci puteri. Apelul este semnat de oameni ai ştiinţei şi culturii, de muncitori, ingineri, ţărani şi funcţionari. In clişeul nostru: scriitori sovietici îşi pun semnătura pe Apel. Dela dreapta la stânga: A. Barto, F. Panferov, A. Perventev, A. Jarov, L. Kassil şi P. Versigora.

LUPTA PENTRU UN PACT AL PĂCII IN FRANŢA

de M. ŞAROV

Transformarea Franţei într'o bază americană de atac în vederea unui nou război devine tot mai evidentă. Cârmuitorii Franţei, care înfăptuesc voinţa monopolurilor americane, pregătesc în grabă 10 divizii pentru a le trece sub comanda generalului „atlantic" Eisenhower. In ţară se aduce în cantităţi imense armament american. La un singur depozit din cele 16 depozite militare americane — la Saint-Jean-d'Angély (departamentul Charente-Inférieure) — au fost aduse în două luni peste 5.000 de vagoane de echipament militar şi muniţii, iar la depozit sunt concentrate 6.000 de maşini.

In 59 din cele 80 de departamente franceze se află trupe americane şi depozite de armament şi carburanţi ale lor. Soldaţii americani se instalează în cazărmile pe care cândva le-au ocupat hitleriştii. Asemeni hitleriştilor, într'o serie de regiuni ei alungă ţăranii de pe pământul lor şi le distrug cerealele pentru a lărgi aerodromurile militare şi pentru a construi cazărmi noi. Din Germania occidentală se trece acum în Franţa aparatul de bază al trupelor de ocupaţie americane.

Poporul francez simte demult pe pielea sa urmările îngrozitoare ale pregătirii războiului. Impozitele, în comparaţie cu 1947, când din guvern făceau parte şi comunişti, au sporit de trei ori. Numai dela începutul anului în curs viaţa s'a scumpit în ţară cu 17%. Nouă zecimi din totalul muncitorilor industriali nu sunt în stare să asigure lor şi familiilor lor un minimum de trai.

Pe zi ce trece se simt tot mai mult urmările nefaste ale planului Marshall, plan de înrobire, asupra economiei franceze. Se închid numeroase întreprinderi, nefiind în stare să reziste concurenţei americane... Militarizarea economiei şi subordonarea ei faţă de monopolurile americane au dus la faptul că în ţară a sporit şomajul care a lovit acum încă 500.000 de oameni.

Aceste fapte şi altele asemănătoare conving tot mai mult masele largi ale poporului francez că pericolul unui nou război se măreşte şi că însăşi existenţa naţiunii este ameninţată de aţâţătorii la război. Aceasta explică marea amploare pe care o ia în Franţa mişcarea partizanilor păcii împotriva pregătirii unui nou război de către imperialişti, intensificarea luptei masselor populare pentru o politică internă şi externă de pace a Franţei, pentru încetarea războiului odios din Vietnam, pentru eliberarea din închisori a partizanilor păcii, printre care şi a marinarului erou Henry Martin.

In momentul de faţă, în centrul întregii activităţi a partizanilor păcii din Franţa se află lupta pentru un Pact al Păcii. In ciuda ameninţărilor clicii conducătoare şi în ciuda teroarei poliţieneşti, în ciuda calomniilor aţâţătorilor la război, peste 7.000.000 de francezi şi franceze de diferite convingeri politice şi credinţe religioase s'au şi exprimat pentru necesitatea încheierii unui Pact al Păcii între cele cinci puteri.

Printre persoanele care au semnat Apelul Consiliului Mondial al Păcii sunt păturI largi de credincioşi, membri ai sindicatelor de diferite orientări, membri ai organizaţiilor de tineret şi de femei, foşti combatanţi, reprezentanţi ai ştiinţei, literaturii şi artei. Cer încheierea unui Pact al Păcii nu numai membri izolaţi ai unor sau altor organizaţii, dar şi organizaţii în ansamblul lor. Aşa, de pildă, s'au pronunţat în Franţa pentru un Pact al Păcii numeroase consilii municipale şi generale din care fac parte reprezentanţi ai diferitelor partide politice. Aceste consilii

(Continuare in pag. a)

COŞBUC AL NOSTRU

85 ani dela naşterea lui

La 8 Septembrie 1866, s'a născut în satul Horodou din ţinutul Năsăudului Gheorghe Coşbuc, „poetul ţărănimii". Un ţinut cu ţărani muncitori, plini de demnitate şi dornici de libertate.

De mic, deprinsese darul versificaţiei dela maică-sa, care întocmea la diferite ocazii poezii, inspirate din folkloru regiunii. Asculta cu nesaţ doinele şi baladele rostite de bătrâni şi flăcăi satului. In anii liceului, pe care-l urmează la Năsăud, Coşbuc citeşte pe poeţii ardeleni Andrei Mureşanu şi Iosif Vulcan şi este atras de poezia lui Vasile Alecsandri, valorificatorul poeziei populare şi cântăreţul naturii. Citeşte şi pe clasicii universali. Insetat de o cultură solidă, urmează la universitatea din Cluj filosofia, dar nu o poate termina, din pricina sărăciei părinţilor, care nu-l mai pot întreţine.

La douăzeci de ani, el vine la Sibiu şi colaborează la „Tribuna" lui Ion Slavici, care îi asigură un post. Poeziile pe care le publică acolo, mai cu seamă „Nunta Zamfirei", scrisă se pare în 1884, dar publicată în 1889, atrag atenţia celor dela Bucureşti şi Coşbuc trece munţii. Fusese chemat de Maiorescu, care îi reproduce în „Convorbiri Literare" poemul acesta al obiceiurilor de nuntă, descrise pe linia „realismului poporal" al „Tribunei". Dar acelaş Maiorescu curând îl va respinge când va vedea poziţia de critică socială, revolta ţărănului asuprit, exprimată în poeme ca „In Opressores" (1893) şi „Noi vrem pământ" (1894). Criticul Junimii înapoiază revista, în care era publicată poezia „Noi vrem pământ", scriind cu mâna sa pe banderolă „se refuză primirea".

In atmosfera dela „Tribuna", unde se ducea o luptă culturală pentru trezirea conştiinţei poporului, subjugat de habsburgi şi de

Anton Coman

(Continuare in pag. 4-a)

COŞBUC IMPOTRIVA RĂZBOIULUI IMPERIALIST

Morţi — Pentru cine?

Şi iarăşi mi-e gândul la patru nepoţi,
Copii ai surorilor mele,
Şi iarăşi la soarta ce-i bate pe toţi.
Sunt patru mai vrednici de lacrimi, ori trei?
Căci uneori milă mi-e numai de ei,
Iar alteori numai de ele.

Al tău e la Crasnic, şi-i mort. Şi de-acum
Ţi-e 'n linişte inima tristă.
Al alteia, bietul, e gata de drum,
De-al morţii 'n spital, şi reintors din război;
Dar zilnic a treia îşi cată pe doi
In şiruri de morţi de pe listă

Sărmanii! Vi-i văd cum se joacă 'n nisip;
Cum cresc, ca din apă, de iute;
Cum, ars de soare, ia floare a lor chip;
Cum chiuie 'n deal către casă 'n amurg;
Şi'n mintea mea toate de-a rândul se scurg
Şi 'n ordinea vremii trecute.

Şi azi iată-i şi 'n vaet, şi'n vuiet, şi'n foc,
Şi'n oarbă uitare de viaţă!
Şi cad şi rămân şi se sbuciumă 'n loc
Şi-ai morţii fiori îi sgârcesc şi-i întind,
Dar parcă-s asemeni cu cei ce, zâmbind
Prin somn, au lumină pe faţă.

Eu nu mai simt jale! Şi'n sufletu'nchis
Atât mi-i acuma de bine
Cu gândul la dânşii! Şi parc'ar fi 'n vis,
Şi nu mă mai doare că-s morţi, şi-i privesc!
Mi-e parcă-s pe-o navă, şi-adorm, şi plutesc
Pe 'ntinderi de ape senine.

Dar nu ştiu, vorbit-au ori morţii 'ntre ei
Şi şoapta mi-e 'n suflet ajunsă,
Ori fost-a cum este când nu'nţelegi ce-i:
Tresar şi'mprejuru-mi văd roi de Români,
Vreau parcă să prindă şi nu mai au mâni,
Vreau strigăt şi-au gura străpunsă.

Şi mor, şi mă mir, şi mă prinde-un fior:
Cui duc ei ce duc să răpuie?
Căci trista lor moarte nu nouă ni-o mor!
Şi caut cu spaimă răspunsul: „Dar cui?"
Şi stau şi mă uit cu cutremur că nu-i
Vre-un glas lângă mine să-mi spuie.

Coşbuc impotriva regimului burghezo-moşieresc

Alţii vor veni să-l facă?

„Marghiloman a zis că, dacă Brătianu nu vrea să facă acord cu nemţii, vor veni alţii care să-l facă".

Alţii vor veni să-l facă?
Eh! să nu dea Cel de sus
Să vă spuie ce-au de spus
Cei siliţi să tacă!

Nu hodorogiţi în vânt
Intr'un parlament de clacă.

Burghezi! destul aţi grămădit...

Burghezi! destul aţi grămădit
Averi de noi muncite.
Comori ce voi ni le-aţi răpit!
Lepădăturii V'aţi îngrăşat
Când lacrimile ce vărsară
Ai noştri cei „fără de ţară"

Cu bâta 'nveţi pe câni bontonul...

Lăbuş, noi câinii, mai ales
Glorificăm acest progres!
Cu bâta 'nveţi pe câni
bontonul.
Dar astăzi s'a schimbat
dictonul:
Ciomagul nu e pentru câni
Ci pentru-alegători români.

INSEMNĂRI

GAZDE PENTRU DASCĂLI

Un tânăr ori o tânără care nu şi-au alcătuit încă un cămin, şi pornesc în lume să dea lumină, deprinderi bune copiilor, un învăţător sau profesor, nu mai rămân acum de izbeliţe prin cele târguri şi sate străine, cum se întâmpla cele mai adeseori, odinioară. Nu mai rătăcesc pe cele uliţi cu geamantanul la subţioară până să afle o gazdă ori cum s'ar nimeri. Sfatul Popular local e acum gazda. El caută să se îngrijească de buna aşezare a dascălului sosit de pe alte meleaguri. Nu-i mai lasă să se aciuie în cine ştie ce han unde şifonierul e un cui bătut în părete şi baia un lighean cu smalţul sărit, cum a pătimit cel care scrie aceste rânduri, într'un oraş cu vile boereşti şi parcuri tivite cu arnici de salvie. Aflăm de pildă, că Sfatul Popular raional al Botoşanilor s'a îngrijit nu numai de aflarea de gazde potrivite tinerilor dascăli, dar şi de suma chiriilor ce vor avea de plătit. Şi de alte nevoi domestice şi culturale.

Era, ca acum, o toamnă cu răcoare senină când am suit întâia oară scara revizoratului şcolar de Ilfov din palatul cela de pe cheiul gârlei în dosul Casei de Depuneri. Când m'a văzut, revizorul cel roşcovan nu m'a întrebat cum ar fi trebuit:

„Cum pleci? Eşti încă minor, un copilandru Ai tată? Ai mamă? Te lasă să pleci? Ai cu ce? Ai unde să tragi?"...

Mi-a dat un petec de hârtie, ordinul de numire, şi pe la amurg, am sosit în cătunul de pe apa Ciorogârlei, am trăs la şcoala pustie, am coborît din căruţă cu ţăruşul cu primenelţi şi plapoma, mi-am făcut jos pe podele un culcuş ca de câine şi, la lumina unei feştile de seu prinsă în colţul de tablă al cufăraşului pus la căpătâiu, am citit câtăva vreme şi am adormit... Nu eram singur. După sobă mai dormeau câţiva flăcăi. Ei se înveleau cu colb şi pânze de păianjeni. Erau nişte mucavale cu chenare de frunze de stejar purtând la mijloc numele cutărui ori cutărui flăcău din sat, „mort vitejeşte pentru neatârnare". Aşa scria sub nume, şi aşa era: nimeni nu se mai gândise să le atârne mucavalele în cui, dela războiul cu turcii.

Dormeau, sărmanii. Nu mă turburau ca morţii din cimitirul de peste drum de şcoală. Aceştia, vorbea satul, se sculau şi băteau noaptea în geamul cârciumarului ce răspundea în ograda cu muşuroaie şi cruci. Nu-i ciocăneau însă morţii în geam, ci geambaşii cei vii care veneau cu cai de furat. Cârciumarul avea o tejghea şi eu o catedră... Dar dacă s'a pus vremea rece şi vântul a început a mă căuta tot mai mult pe sub pragul uşii în culcuşul meu de câine, într'o zi m'am sculat ţeapăn de mâini şi picioare, m'am cuibărit într'o sanie, sus pe o movilă de varză şi am plecat acasă. Reumatism articular.

Aşa era găzduirea dascălilor în vremea când ministru al învăţăturii de carte era „Omul şcolei", cu statue pe bulevard. El n'avea cum să mă vadă în culcuş. Se ocupa pe atunci cu pata roşie din planeta Jupiter, nu cu cea neagră a şcoalei burgheze.

Ioachim Botez

„BĂRĂGAN 77"

Imi povestea zilele acestea un agronom, laureat al Premiului de Stat.

„Prin 1945 învăţam biologia dela început. Când ni se spunea că putem transforma grâul de toamnă în grâu de primăvară şi invers, adică se punea problema educării seminţei, rămâneam sceptic. Doar nu degeaba fusesem pregătiţi la şcoala reacţionară a lui Morgan. Spunea Morgan: Transmiterea la urmaşi a unor caractere se datorează substanţelor ereditare, care nu pot fi influenţate cu nimic de către mediu. Ai o plantă bună? Ea va produce bine, datorită „esenţei divine", indiferent de felul în care lucrezi pământul. Este sămânţa slabă? Poţi să-i dai şi cu aghiazmă şi tot n'ai să scoţi un lucru bun.

Liebig, un cercetător german, stabilise nişte curbe de variaţie a recoltelor, în care o ţinea morţiş că dela un moment dat nu mai contează cantitatea de îngrăşăminte pusă în pământ. N'ai ce-i face. Producţia agricolă nu poate creşte peste anumite limite.

Aşa spunea Liebig în privinţa agrotehnicei. Morgan ţinea în frâu ştiinţa pe baza principiilor lui biologice. Oamenii de ştiinţă se isbeau cu capul de toţi pereţii, dar calea spre progres le era îngrădită".

Inginerul agronom despre care este vorba, face parte din colectivul celor şase dela Staţiunea experimentală agricolă a Bărăganului, dela Mărculeşti-Ialomiţa, care a primit Premiul de Stat pentru realizarea soiului de grâu „Bărăgan 77". Invăţând din biologia miciurinistă, urmărind aplicarea ei în agricultură după învăţătura lui Lisenko, ţinând seama de principiile noi în agrotehnică ale complexului Williams, acest colectiv a reuşit să se rupă de un întreg sistem ideologic idealist şi să realizeze o plantă cu caractere noi, care să poată fi întrebuinţată cu folos în condiţiunile specifice ale stepei Bărăganului. Iar roadele acestei preocupări vor fi culese chiar în anii ce urmează, deoarece în primul nostru Cincinal producţia de grâu pe Bărăgan va spori cu 4—5.000 vagoane, datorită folosirii noului soi de grâu.

★

Statiunea experimentală a Bărăganului a fost înfiinţată în 1930. Avea de scop să cerceteze în condiţiile de climă de pe Bărăgan, metode agricole noi, care să sporească producţia. Pe lângă partea de cercetare, avea menirea să înmulţească seminţe selecţionate, pe care să le pună la îndemâna agricultorilor.

Nu puteai spune că în vorbe, scopul nu era nobil. Numai că realizarea lui se transpunea în fapt astfel: toată sămânţa aleasă mergea la moşieri; nici un bob la ţărani, iar metodele de cercetare erau frânate de concepţiile reacţionare, care dominau ştiinţa. Cercetau solul, dar nu-l legau de plantă. Ziceau: dacă plouă, recoltele cresc. Dacă nu, nu. Producţia este frânată de anumite elemente, pe care nu le putem stăpâni, ca apa, vântul, constituţia solului. Mai treacă-ţi prin cap atunci irigaţia, perdelele de protecţie, selecţionarea, lucrări agrotehnice.

Eliberarea Patriei de sub jugul fascist a însemnat totodată şi eliberarea oamenilor de ştiinţă de sub obrocul în care îi ţinea ideologia reacţionară. A prins să pătrundă la noi o nouă ştiinţă, o ştiinţă adevărată. Agronomii, au aflat drumul cel drept. In biologie au aflat despre principiile miciuriniste ale savantului sovietic Lisenko în legătură cu crearea a noi soiuri de plante şi îmbunătăţirea celor existente. In agrotehnică au învăţat dela Williams, un alt savant sovietic, că există un adevărat complex al lucrării pământului care să asigure roade bogate în orice condiţii de climă şi de sol.

S'au apucat să aplice cele învăţate. Prin introducerea asolamentului cu ierburi perene, s'au obţinut la grâul de primăvară 2.200 kg. boabe la hectar. Şi doar se credea că grâul de primăvară este o plantă care nu poate să fie cultivată pe Bărăgan.

Desmiriştea şi înainte. Era o staţiune experimentală, care, nu-i aşa, folosea metode „avansate". Trebuia să dea „pildă" ţăranilor. Numai că desmiriştitul era o simplă arătură de vară, ce nu putea scăpa pământul de secătuirea buruienilor. Au învăţat dela Williams. Au desmiriştit la suprafaţă, au arat toamna cu plugul cu antetrupiţă, care scoate pământul dela fund la faţă şi-l bagă pe cel din faţă dedesubt. Primăvara au lucrat numai cu grapa şi extirpatorul. Au scos în felul acesta un spor de producţie la grâul de 35 la sută. Numai arătura de toamnă, făcută cu plugul cu antetrupiţă, le-a dat un plus de 25 la sută la porumb şi mazăre.

Iarovizarea grâului a adus recolte mai mari cu 10 la sută, iar iarovizarea cartofilor şi semănarea lor vara au făcut cu putinţă să scoată 14—15.000 kg. la hectar, în loc de 9—10.000 kg., cât iese obişnuit. Folenizarea suplimentară aplicată la porumb a dat o recoltă de 500 kg. la hectar în plus, iar la floarea soarelui un plus de producţie de 15 la sută.

★

Beneficiarul cercetărilor Staţiunii experimentale nu mai este moşierul, ci poporul. Colectiviştii, ţăranii muncitori care cultivă pământul în mod individual, muncitorii agricoli, se adapă din plin la învăţătura ştiinţei sovietice, pe baza căreia staţiunea obţine succese tot mai mari. Numai în anul acesta au trecut pe la staţiune circa 4.000 colectivişti, ţărani muncitori, tractorişti, muncitori dela gospodăriile agricole de Stat şi au aflat cum se pot scoate pământului roade mai bogate.

Cercul miciurinist al staţiunii dă un ajutor efectiv celor 3 gospodării colective de care s'a angajat să se preocupe îndeaproape. Datorită acestui ajutor, gospodăria colectivă „9 Mai" din comuna Dragalina a făcut polenizarea suplimentară pe 40 hectare. Tot aici, semănatul grâului în cruce le-a adus colectiviştilor un spor de 300 kg. la hectar.

Din rândurile muncitorilor staţiunii cresc cadre noi de tehnicieni. Tânărul Ion Sasu, fost îngrijitor de vite, a fost calificat laborant. El a luat parte cu pricepere şi tragere de inimă la lucrările pentru obţinerea soiului de grâu „Bărăgan 77" şi este unul dintre cei şase care au primit Premiul de Stat. Acum e directorul şcoalei de agricultură Lehliu-Săpunari. Deasemenea, s'a calificat laborant şi fostul îngrijitor de vite Savu Manea şi Dumitru Banieş şi alţii.

★

Se spunea că Bărăganul este grânarul ţării. In realitate, anii deşi de secetă care se resimţeau în primul rând pe parcelele îmbucătăţite ale ţăranilor săraci şi mijlocaşi, copleşeau în lipsuri recolta mai răsărită a câte unui întâmplător an prielnic. Omul era la cheremul condiţiunilor atmosferice.

Staţiunile experimentale agricole trec acum într'un stadiu avansat de muncă. După exemplul sovietic, ele se ocupă de problema împăduririlor şi irigărilor. Insuşindu-şi şi aplicând cele mai noi cuceriri ale ştiinţei agricole sovietice, ele contribue la înfăptuirea transformării socialiste a agriculturii, pentru ca întreaga ţară să devină un grânar, după cum ea devine o grădină şi o puternică forţă industrială, o patrie în care poporul să se bucure de viaţă.

A. Roman